

Co-funded by
the European Union

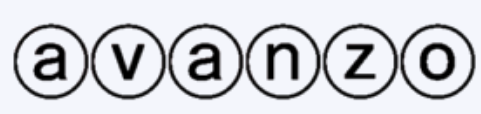

Stories 4 Wings

2024-1-ES01-KA220-ADU-000255317

Zelfbewustzijn

Op Eigen Dromen Af Rennen

Niemand van haar klasgenoten had durven wedden dat dit gereserveerde meisje, met de gewoonte om achterin te zitten en weinig te praten, haar stem zou vinden in de sport. Tijdens de lessen lichamelijke opvoeding had ze het vaak moeilijk tijdens het rennen van rondjes en raakte ze betrokken bij teamspelletjes. De meer zelfverzekerde leerlingen keken haar met een zelfvoldane glimlach aan, de meer ondeugende leerlingen fluisterden plagerijen. Aan het begin van haar derde jaar kwam er een nieuwe leerkracht lichamelijke opvoeding, een vrouw met een trotse houding en scherpe ogen.

Ze observeerde de jongens vanaf de zijlijn alsof ze probeerde verder te kijken dan hun lichaam om hun diepere zelf te begrijpen. Misschien was dat wel de reden waarom ze op een herfstdag, zonder aarzelen, besloot het jonge meisje tijdens een wedstrijd het veld op te sturen. Het meisje wilde zich verstoppen, maar het lot had andere plannen: een bal die halverwege de wedstrijd door de tegenstanders verloren werd, rolde naar haar voeten. Het gebeurde allemaal in een oogwenk: ze controleerde de bal, dribbelde bijna instinctief langs twee verdedigers en schoot. Doelpunt. Een uitbarsting van geschreeuw vulde de sportzaal en voor het eerst beseftte ze dat ze om een nieuwe reden in het middelpunt van de belangstelling stond, niet vanwege haar verlegenheid. De lerares keek haar aan met een veelzeggende blik: "Zie je wel? Je kunt het."

Vanaf die dag begon het leven van het meisje te veranderen. Na school rende ze met twee klasgenoten naar het veldje in de buurt: stoffige sneakers, geschaafde knieën, vermoeid gelach. Ze brachten hun middagen door met het oefenen van toneelstukjes, verre worpen, schoten van buiten het strafschoptgebied. Ze kwam bezweet en met een stralend enthousiast gezicht thuis, smoesjes verzinnend om de uren die ze eraan besteedde te rechtvaardigen. Het grootste obstakel bevond zich eigenlijk binnen de muren van haar huis. Haar vader had een manier om elk enthousiasme de kop in te drukken: "Voetbal is voor jongens," zei hij lachend. Haar moeder was minder ironisch, maar niet minder vastberaden: "Je houdt jezelf voor de gek. Het heeft geen zin. Je kunt beter aan school denken." Het conflict barstte op een avond los tijdens het avondeten.

Het schooljaar liep ten einde en het meisje had een aanbod van haar leraar gekregen: meedoen aan het schooltoernooi, waar ook scouts van de topteams aanwezig zouden zijn.

"Mam, pap, er is een toernooi op school. De juf wil dat ik meedoe. Ze zegt dat ik het heel goed zou kunnen, en dat de scouts me misschien opmerken." Haar vaders lepel bleef midden in de lucht hangen. Hij legde hem langzaam op het bord en keek haar aan met een mengeling van verbazing en strengheid. — "Een toernooi? Echt niet. Je gaat niet." — "Maar pap, het is belangrijk voor me!" antwoordde ze, terwijl ze haar handen op tafel klemde.

"Belangrijk? Wil je me laten geloven dat achter een bal aan rennen belangrijk is?" Haar moeder kwam tussenbeide en probeerde haar toon te verzachten: — "Je hebt al zoveel te leren. Dit voetbal is alleen maar een afleiding. Het is niet geschikt voor een meisje." "Je zou gewond kunnen raken." De ogen van het meisje vulden zich met tranen, maar haar stem was vastberaden:

"Het is niet zomaar een spelletje! Als ik ren, als ik scoor, heb ik het gevoel dat ik iets kan doen wat bij me hoort. Ik wil het niet opgeven." Haar vader stond op - "Genoeg! Ik wil geen woord meer horen. Je gaat niet naar dat toernooi." De kamer werd stil. De jonge vrouw sloeg haar ogen neer, maar vanbinnen nam ze een besluit. Ze zou niet opgeven. De dag van het toernooi brak vroeg aan. Het meisje arriveerde in de gymzaal met trillende benen, haar hart bonzend in haar borst. Ze droeg haar schooltenue, nog een beetje losjes om haar schouders, maar op dat moment voelde het als een pantser. De leraar begroette haar met een bemoedigende glimlach: "Speel zoals je kunt. De rest komt vanzelf." Het fluitsignaal van de scheidsrechter gaf het begin van de wedstrijd aan. De eerste paar minuten waren een waas: slordige loopacties, misplaatste passes, de spanning benam haar de adem.

Het meisje stond aan de kant, kijkend, wachtend op het juiste moment. Toen, in de tiende minuut, stuiterde de bal op het middenveld. "Ga!" riep een teamgenoot. Ze sprintte naar voren. Ze stopte de bal met haar voet, bijna instinctief. Een tegenstander stormde op haar af, maar met een snelle aanraking dribbelde ze langs haar heen.

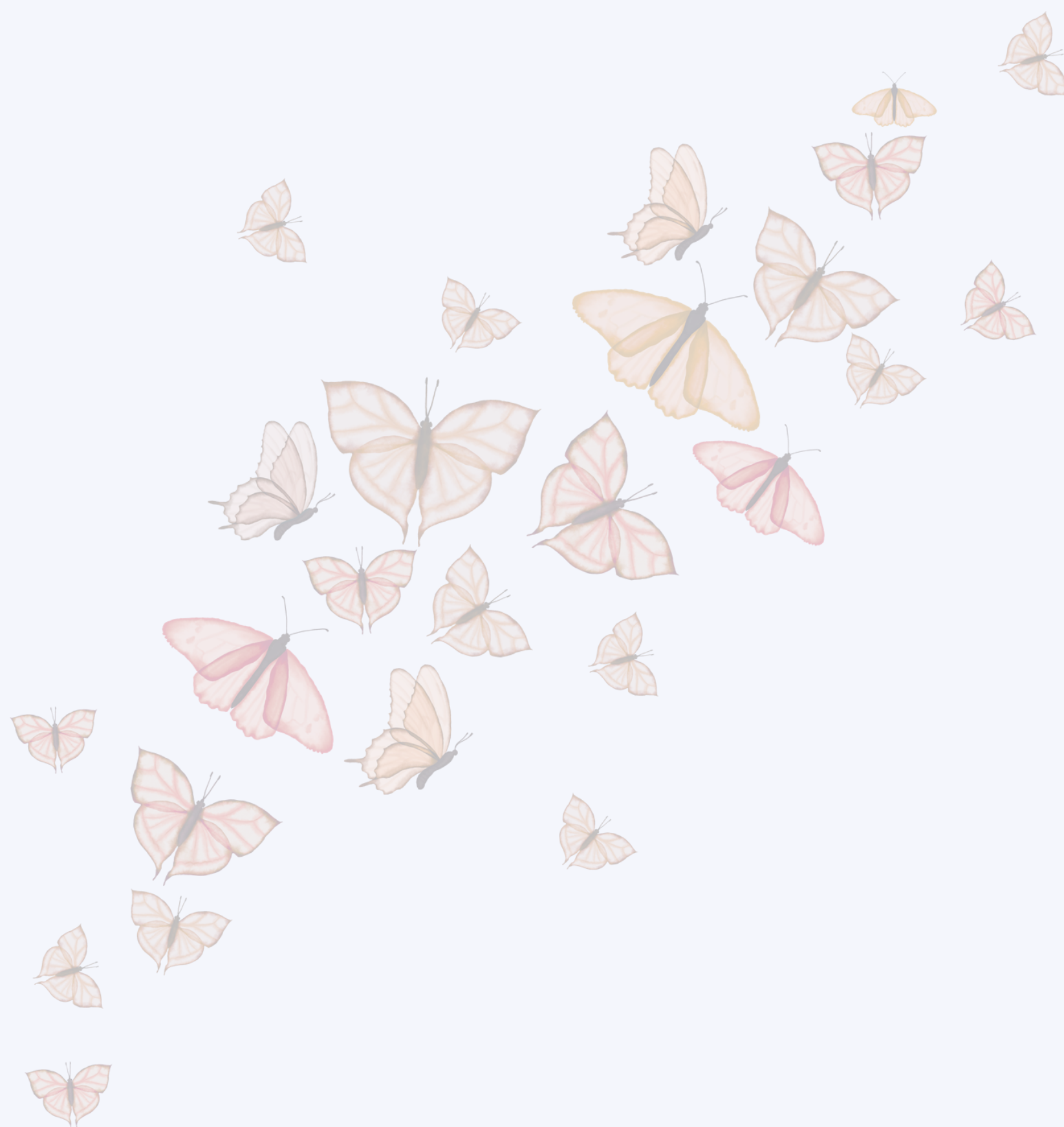
Een andere verdediger stapte voor haar: ze keek op, gaf een schijnpass naar rechts en sneed terug naar links. Het doel was daar, een paar meter verderop. De keeper boog zich naar haar toe om de bal te blokken, maar ze schoot uit alle macht. De bal floot door de lucht en belandde in het net. Doelpunt. De sporthal barstte los in een gebrul. Haar teamgenoten omsingelden haar, omhelsden haar, en voor het eerst voelde ze zich echt onderdeel van een team.

De lerares applaudisseerde trots aan de zijlijn. Maar de wedstrijd was nog niet voorbij. In de tweede helft bleef de stand gelijk, 1-1. Haar angst groeide, haar benen begonnen het te begeven. Met nog drie minuten te gaan, slaagde een teamgenoot erin de bal te heroveren en gooide hem naar voren, recht op haar af. De bal rolde snel, bijna oncontroleerbaar. Het meisje rende zo hard als ze kon, voelde haar spieren branden, het gejuich van het publiek dwong haar vooruit. Ze stond alleen voor de keeper. De tijd leek te vertragen. Haar hart bonsde, elk geluid werd gedempt, alsof alleen zij en het doel overbleven. Koel schoot ze met een verwoestende binnenvoet. De bal vond een mooie baan en nestelde zich in de benedenhoek.

Doelpunt. Even was het stil, alsof ze haar adem inhield. Toen het gebrul van haar teamgenoten, de stormloop op haar af, de collectieve omhelzing die haar van de grond tilde. Ze had het winnende doelpunt gescoord. Toen de scheidsrechter de penalty afkeurde, bleef het meisje roerloos in het midden van het veld staan, buiten adem en met trillende handen. Maar van binnen voelde ze een warmte die ze nog nooit eerder had gevoeld: de zekerheid dat ze zichzelf had bewezen wie ze was en waartoe ze in staat was. Ze klemde het kleine bekertje vast dat haar team had gewonnen en voelde het zwaarder dan het in werkelijkheid was. Het was niet zomaar een trofee: het was het bewijs dat ze gelijk had in haar overtuiging.

Thuis wachtte haar een muur van stilte. Haar ouders keken haar aan, klaar om haar uit te schelden. Ze zette de beker op tafel zonder iets te zeggen. Een tijdje sprak niemand. De blik van haar vader, gericht op de trofee, was niet langer ironisch. Hij sprak geen goedkeurend woord, maar een nieuw besef gloorde in zijn ogen: zijn dochter speelde niet, maar vocht voor wie ze was. Naarmate de weken verstreken, veranderden haar ouders ook.

Niet plotseling, maar beetje bij beetje. Ze beseften dat de passie van hun dochter haar niet afleidde, maar haar juist zelfverzekerder en vastberadener maakte. Ze zagen haar hard studeren en met dezelfde toewijding naar de training rennen. Uiteindelijk gaven ze toe: "Oké, maar alleen als je school niet verwaarloost." Vanaf dat moment werd elke wedstrijd een dubbele overwinning voor het meisje: tegen haar tegenstanders én tegen de grenzen die anderen haar hadden proberen op te leggen. Voetbal was niet langer slechts een tijdverdrijf, maar de taal waarmee ze de wereld toeschreeuwde dat ze bestond, dat ze talent had, dat ze respect verdiende.

De steun van de Europese Commissie voor de productie van deze publicatie houdt geen goedkeuring in van de inhoud ervan, die uitsluitend de mening van de auteurs weergeeft. De Commissie kan niet aansprakelijk worden gesteld voor het gebruik dat van de daarin opgenomen informatie kan worden gemaakt.

De publicatie verkrijgt de Creative Commons licentie CC BY-NC SA.

Deze licentie staat u toe het werk te distribueren, te remixen, te verbeteren en erop voort te bouwen, maar uitsluitend voor niet-commerciële doeleinden. Bij gebruik van het werk en fragmenten daarvan moet

1. Vermeld de bron en een link naar de licentie. Eventuele wijzigingen moeten worden vermeld. De auteursrechten blijven bij de auteurs van de documenten.
 2. Het werk mag niet voor commerciële doeleinden worden gebruikt.
 3. Als u het werk opnieuw samenstelt, converteert of erop voortbouwt, moeten uw bijdragen onder dezelfde licentie worden gepubliceerd als het origineel.
-